

Откъс

Монасите

Осло

I.

– Мамо!

Роберт събу обувките си и се втурна в стаята.

– Мамо, разбрах...

Първото нещо, което видя, беше майка му, която беше завързана за един стол.

Той спря.

– Мамо?

Очите ѝ бяха широко отворени. Беше завързана за стола. В устата ѝ бяха натикали парче плат.

Очите му видяха това. Ала мозъкът му не можеше да го регистрира.

Като на филм. Не беше реално.

– Мамо? – рече той.

Очите ѝ. Изпълнени със страх. Тя клатеше глава. Като че искаше да му каже нещо.

Да го предупреди.

„Бягай! – крещеше погледът ѝ. – Бягай, Роберт, бягай!”

Тогавя той ги видя.

Бяха се скрили. Бяха облечени в обикновени дрехи.

Ала той веднага ги позна.

Монасите.

Domini Canes!

Божиите кучета!

Той се сепна. Трябваше да хукне към антрето, после да излезе в коридора и да вика за помощ. Съседите веднага щяха да отворят вратите си. Полицията щеше да бъде тук до няколко минути.

Но не успя.

Единият от монасите стоеше точно зад него. Трябва да е чакал в стаята на Роберт.

Лицето му беше студено. Безизразно.

II.

Монасите ги изведоха навън, пред входа на кооперацията и ги вкараха в един минибус. И Роберт, и майка му бяха с ръце, завързани на гърба.

Монасите накараха майка му да седне най-отзад, а Роберт до нея. От двете им страни седеше по един монах.

Единият завърза очите им с шалове.

„За да не видим къде ни водят” – помисли си Роберт.

После потеглиха.

III.

Намираха се в някакъв стар килер. Отвсякъде ги обграждаха камъни. Като че бяха на покрив. Килерът тънеше в полумрак. Единственото осветление идваше от няколко факли по стените.

– Роберт – прошепна майка му, - добре ли си?

Той не отговори. Какво можеше да й каже?

Той се огледа. Всички монаси бяха направили няколко крачки назад и седяха с наведени глави.

Един мъж излезе от сянката.

Роберт изтръпна.

– Роберт? – казва майка му неспокойно. – Какво има, Роберт?

Не можеше да отговори. Думите не излизаха.

Това беше той.

Монахът.

Монахът от катакомбите.

Сега качулката я нямаше. Но Роберт веднага го разпозна. Пламтящите очи.

Пръстенът.

Същият мъж! Нямахше грам съмнение относно това.

Точно както в катакомбите, монахът придвижи ръката си от челото си надолу до корема, а после от едното рамо до другото.

Прекръсти се.

– Christi crux est mea lux – рече монахът тихо. – Ad maiorem Dei gloriam.

– Амин! – отговориха другите монаси в хор.

Монахът пристъпи към Роберт.

– Роберто... - рече той. – Срещаме се отново.

Говореше на развален английски, но Роберт го разбираше без проблем.

– Who are you? – извика майката. – Какво искате да ни сторите?

– Тихо, жено! – рече монахът строго. После с по-меко изражение продължи: – Доведохме ви тук, за да изискаме от вас да ни съдействате.

– Довели сте ни? – рече майката. – Вие ни отвлякохте! Отвлякохте ни, като използвахте насилие! Вие...

– Тихо! – прекъсна я монахът.

– Кои сте вие?

– Те са монасите от Domini Canes, мамо – рече Роберт. – Кучетата на Бог.

Луцио кимна.

– Знаем, че си търсил информация за нас в интернет. Но как разбра към кой орден принадлежим?

Роберт кимна към пръстена му. Пръстенът със зъба и кръста.

– Впечатляващо! – рече монахът. – Името ми е Луцио. Аз съм служител на Бог, Създател на земята и небесата. Аз съм Негово оръдие, Негов роб.

Нито Роберт, нито майка му казаха нещо.

– Нуждаем се от помощта ви – продължи монахът. – Навярно разбирате защо.

– Не – рече майката.

„Търсят украшението” – помисли си Роберт.

– Вие притежавате нещо, което ни принадлежи – рече монахът.

– Какво е това нещо, което ви принадлежи? – попита майката с неразбиране.

– Не се прави на глупачка, жено! Много добре знаеш какво търсим!

– Не Роберт, нали?

– Ако искаш, продължавай да се правиш на неразбираща! Все пак в крайна сметка ще вземем това, за което сме дошли. Винаги успяваме.

– Какво искате да кажете?

– Имаме си наши методи. Които бихме предпочели да не използваме. Методи, които са ни помагали да постигаме целите си столетия наред.

Майката и Роберт се спогледаха.

– Разбираш ли за какво говори? – запита го майка му.

– За украшението – рече Роберт.

– Амuletа?

Монахът разбра.

– Амuletа! Къде е той?

– За това ли става въпрос? За амuletите? – Тя поклати глава. – Защо просто не казахте така? Нито Роберт, нито аз бихме желали да се правим на герои. Амuletите не са в нас.

– Амuletите ли?

Монахът притихна. В стаята настана тишина.

– Да... Нали това търсите?

– Чакай малко! Казахте амuletите?

– Да...

– Множествено число? Значи са два...

– Да, два триъгълни амuletа.

Монахът спря и после направи крачка назад.

– Къде са те? – попита той. – Къде са амuletите сега?

IV.

Два амuletа!

Два!

Слава на Бога!

И двата амuletа бяха там! Луцио не можеше да повярва на ушите си.

Боже! Та това не беше за вярване!

Ако майката на момчето говореше истината, то те бяха открили не само единия триъгълен накит от катакомбите. Но и украшението, което е било откраднато от Луна преди хиляда години – при набезите на викингите.

Наистина ли той, Луцио, беше Божието оръдие за сбъдването на пророчеството от прастари времена? Нима той щеше да се върне в манастира не само с единия амулет, а с двата? Нима бе в неговите ръце да доведе до Деня на Страшния съд – онзи ден, когато Исус ще се върне на земята, за да съди живите и мъртвите?

Луцио се прекръсти.

Съзнаваше в пълна степен, че играе в един отбор с Отеца. Съзнаваше, че Бог го ръководи по правилния път. Защо иначе го бяха изпратили в далечните северни земи? При Ултима Туле.

Кардиналът – и самият Отец – имаха план, имаха умисъл. Знаеха какво ще се случи.

И двата амулета!

Сега трябваше само да накара майката и момчето да проговорят.